

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz: „Még sok mondanivalóm volna nektek, de nem vagytok hozzá elég erősek. Amikor azonban eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek. Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek.”

Eddig azt gondoltam, hogy Jézus mindent megtett, elmondott, míg itt volt a földön. Mégis hogy lehet akkor, hogy nem mondott el valamit, amit kellett volna? Ő akarta, csak épp az akkori hallgatók miatt nem tudta elmondani? Hogyan is lehettek volna a tanítványai elég felkészültek, amikor olyan kevés idejük volt.

Ha magunkba nézünk, könnyen fölismerhetjük, hogy mi még kétezer év távlatában sem vagyunk elég erősek. De lehetünk néha gyengék, nem baj, ha valamit nem értünk, vagy nem tudunk, a lényeg, hogy akarjuk és higgyük. A megváltás megtörtént úgy is, hogy nem voltunk elég erősek, ez pedig valami egészen felszabadító, valami olyasmi, ami elmélyítheti a hitünket.

Jézus nem akarta a tanítványait nagyon megterhelni, ahogy bennünket sem, hiszen az éhezőknek sem az segít, ha egyszer a rosszul létig eheti magát. Jobbnak látta, ha majd később eljön hozzánk a Szentlélek és majd Ő elvezet minket az igazságra és tovább mondja mindazt, amit még kell.

De vajon hogyan tudjuk megteremteni a szívünkben a feltételét annak, hogy az Igazság Lelke megszólíthasson minket? Fel kell készülnünk rá, a mindennapokban azzal, hogy meglátjuk, vannak a saját igazságinkkal szemben is más, érvényes igazságok. Fel kell ismerjünk, hogy vannak örökérvényű igazságok és vannak az itt és most érvényes igazságok. Becsüljük meg minden olyan helyzetet, pillanatot, találkozást és kapcsolatot, ahol egymás számára lehetővé tesszük a minket felülmúló igazságnak a befogadását. Így tudjuk engedni, hogy a Lélek munkálkodhasson bennünk.

Bóta-Bachraty Zsófia, Budapest